

La conversa del mestre

Miquel de Palol

Planeta intermediari, més que no pas satèl·lit
d'un sol present pertot, envoltat dels acòlits
—ulls que no veuen ulls, que sols veuen mirades—,
m'hi he acostat per aprendre'n, per allò de les barbes
del veí, i el remull.

Els mira confiat,
segur dels seus recursos, atent que interpretar
entre els amics no pot més que ser favorable,
camina entre la rossa i la morena,
blanc de filosofia es gira i ens somriu,
que és matèria, diu, del temps, als nostres temps,
pinçar alguns sentiments per camuflar-ne d'altres,
i ser pacient, amb temps, t'enriqueix i fluctua
tant en intensitat com en extensió
com d'un terreny a l'altre, i és domini de savi
com al lleó ficar-li tot el cap a la gola.
I aleshores, potser perquè mai he pogut
ficar dins tot el meu, m'ha semblat que era ell
qui encara fluctuava pres de dolça metzina
com un penell entre la rossa i la morena.
Què hi has guanyat, pregunto, amb tanta saviesa?
No res, diu, tot això no serveix per guanyar,
tan sols per saber perdre.

I en la blava esperança
dels conxorxats, dels qui massa bé ens coneixem

he tingut la certesa que és aquesta la dita
que tancaria el cercle si tants cercles tinguéssim
per fer veure que sí, que el sí i el no i el com
i l'encara i el quan, i el tot plegat i el més
sense mai més, i amb un reflex de roig crepuscle,
el sempre més, potser, amb sentors de migdia.